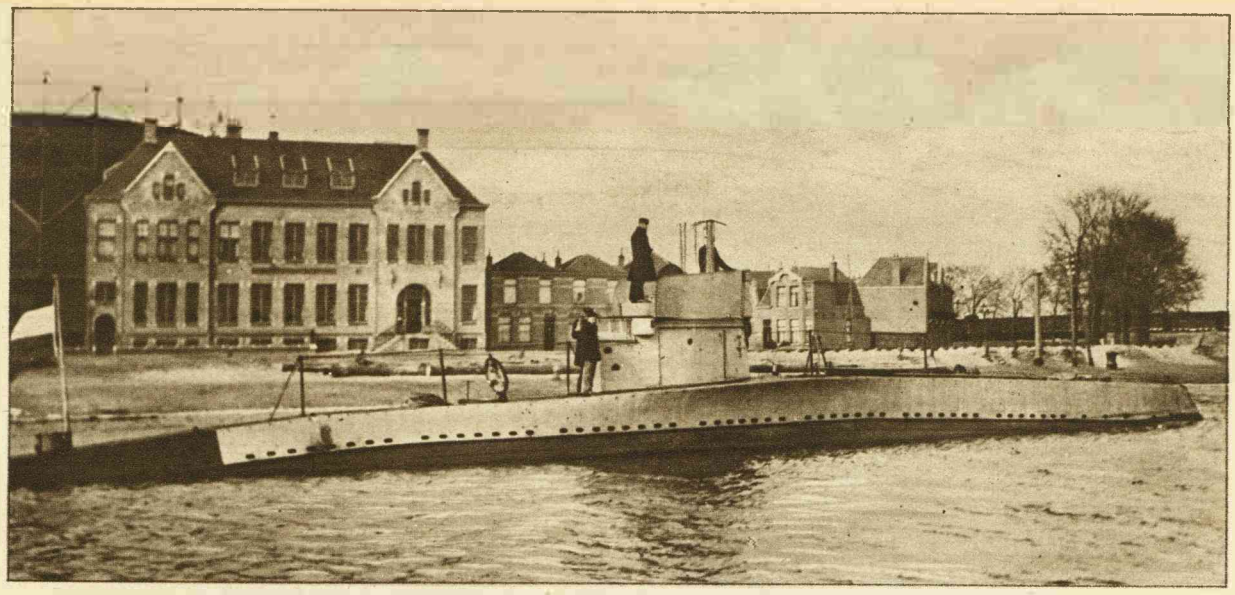
De Kat en de Levensmiddelen-voorziening

DE DOOR ONZE REGEERING AANGEKOCHTE DUITSCHE ONDERZEEËR.
In Alkmaar lag sinds eenigen tijd een geïnterneerde Duitsche onderzeeër. Door onze regeering is deze thans van het Duitsche Marinebestuur aangekocht en te den Helder gestationneerd om daar dienst te doen.

Dit is een treurspelletje. Een treurspelletje met een blij eindje. Gelukkig maar.

Het was eigenlijk weer een miserabele boel op het atelier van den kunstschilder Nansen. Hij en zijn vrouw zaten weer danig in den piepzak. Maar, — en het is daarom, dat dit schrijfsel niet zoozeer in mineur gestemd is als de meelijdende lezers het bij de behandeling van zoo'n onderwerp allicht verwachten zouden, — maar het was niet voor het eerst, dat de Nansens ermee zaten, en altijd waren ze weer op de pooten terecht gekomen, — evenals het lieve beest, welks naam boven dit krabbeltje staat. Dus ik wil maar zeggen, dat het wel miserabel gesteld was, maar toch ook weer niet zóo miserabel of er was hoop, er was gegronde hoop op herstel. Zoo, nu weet U tenminste, dat U het je niet al te erg moet aantrekken, als U van de narigheid bij de Nansens verneemt.

Naakt zolder-atelier. Verfomfaaide prenten en krabbels aan den muur. Op den vloer niets. Alleen een ezel, een tafel en twee stoelen. Op den ezel een aanzet in olieverf. Op de tafel niks niemendal. Op de stoelen twee menschen. Op elk een.

Die twee menschen waren Karel Nansen en zijn vrouw. Karel was bleek, had lange haren en een paar inktzwarte oogen. Suus, de vrouw, was ook bleek, had ook lange haren, nog veel langer dan die van Karel waarschijnlijk, en een paar zachte helderblauwe oogen. Met die oogen keken ze allebei star voor zich uit, zonder iets te zien. Ik zou trouwens ook niet weten wat. Er was bijna niks om te zien.

Erger, er was niks niemendal om te eten ook. De laatste sneetjes brood waren dien ochtend opgegeten, en geld om nieuw te koopen was er ook niet. Misschien vindt u den toon, waarop ik dit vertel, ongevoelig, maar ik verzeker U, dat u het dan mis hebt ; Nansen was een groote vriend van me als de meeste schilders ; en ik vind er niets geen aardigheid aan, dat het dien menschen wel eens slecht gaat ; (als het aan mij lag, hadden ze het allemaal goed in de wereld ;) maar, eerlijk gezegd, zoo nu en dan voor een keer of wat in je leven, zijn zoo'n paar dagen van miserie niet zoo heel erg ; het geluk smaakt daarna des te heerlijker. . . .

Maar zoo bar als dezen keer was het met hen nog niet geweest. Niets te eten, geen kruimel, en niemand, bij wien ze een pop leenen konden dien dag. Ook geen lust, geen moed, geen fut om het te probeeren. Om kort te gaan : uitkomst, ho maar.

Zoo zaten ze daar ieder in hun stoel, ter weerszij van de leege tafel, en zeiden niets. En bewogen niet, ofschoon ze niet sliepen. En het was zoo stil, zoo naar stil in dat zolder-atelier, of de dood er woonde.

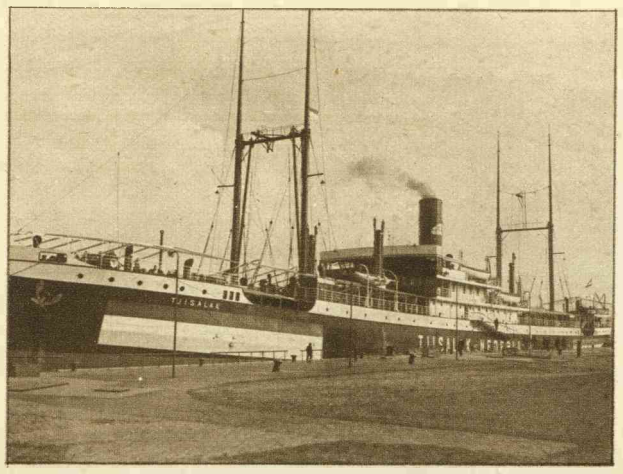
Ineens een dof, kort geluidje in de stilte, alsof er een zachte gummibal ergens viel. Het was een kat, een zwarte kat, die daar, pardoes, op tafel was gesprongen. Zij zat daar nu stil op de leege tafel, zij met haar gladde glimmende zwarte lijf ; heelemaal stil, behalve de snorharen, die op haar fijnen adem trilden, en de zeven, acht wenkbrauwharen, die beefden van den weeromstuit. Het achterlijf zat beeldig op het tafelblad, de voorpooten stonden als zuiltjes onder de zacht-uitbuigende lijn van de borst. Den kop hield ze wat scheef, net als sommige jongemeisjes wel eens doen als ze lief gevonden willen worden. Om de pooten en heelemaal om haar rond lag de staart als een voetstukje buiten-onder om een beeldje. De oogappels van de kat waren niet zwart als van Karel, en niet blauw als van Suus ; ze waren groen, en ze keek ermee door het ronde venster, dat dicht voor de tafel was, en waarachter in de grauwe lucht nu en dan een vogel vloog of de rook uit een naburigen schoorsteen omlaag krinkelde. En ze leek die groote tooverlantaarn heel mooi te vinden, want vol van een gloeiende belangstelling waren de vonkelende groene oogappels.

Suus kan zich niet houden. — Lieve Tip, zwarte Tip, mooie Tip, wijze Tip die je bent, praatte ze tegen het kattebeest en ze streelde het met haar weeke smalle hand liefkoozend over den kop.

Dit was de Kat bij lange na niet onverschillig. Stijf kneep ze haar oogen dicht ; die werden nu smalle spleetjes schuin omlaag naar den neus gericht. De wangen werden daardoor wat breeder, ronder, alsof ze lachte, en uit haar lijf klonk een gerekt gegons of er een insect in zat, dat er niet uit kon. Dit verveelde Karel, òf dat hij niet goed velen kon, dat Suus de kat over den kop aaide, en hem niet ; òf dat hij in de onpleizierige omstandigheden erg prikkelbaar was. . . . in elk geval, het stond hem niet aan, en zich wat oprichtend, sloeg hij naar de kat. Het dier schoot weg als een kaatsbal, bleef angstig aan het andere eind van de tafel staan. De voorpooten en de achterpooten naderden elkaar, en daartusschen rekte zij haar lichaam omhoog, hooger, hooger tot het als een stijf gespannen boog was ; de staart sidderde.

Suus lachte om dien acrobatischen toer.

„Je moet haar niet slaan ; ze doet je toch niks," zei ze dan op vriendelijken en toch ernstigen toon even later tot Karel.

EEN GOED-GESLAAGDE PROEFTOCHT.
Verleden week heeft het voor rekening der Java-China-Japan-lijn door de Nederl. Scheepsbouw-Maatschappij gebouwde s.s. „Tjisalak" een goed geslaagden proeftocht gehouden. Onze foto geeft de boot in de sluizen te IJmuiden.

„Dat beest verveelt me," bromde deze. „Alles verveelt me."

„Ik ook ?"

„Neen, maar dat is dan ook het eenige, wat me niet verveelt."

„Kom, dat beest doet je geen kwaad."

„Nou, goed ook niet."

„Zeg dat niet ; daareven heeft ze nog geniesd. Dat brengt geluk."

„Nog niet veel van gemerkt."

„Dat komt nog," zei Suus glimlachend.

„Ach, schei uit."

„Je zult het zien. . . ."

EEN SCHILDERIJ-EXPOSITIE.
Bij de firma Heystee te Amsterdam werd verleden week een tentoonstelling geopend van werken van in Groningen geïnterneerde Engelsche matrozen.

„Kijk, ze moet weer," viel Suus uit, op de kat wijzend, „kijk, ze moet weer niezen. Het wordt nog een goeie dag vandaag. Let op mijn woorden."

De kat had den boog van haar rug ontspannen. Ze schokte heel zachtkens met den kop, maar niezen werd het niet. Geeuwen wel. Daar week de kleine bek wijd, wijdopen ; die was gelijk een roode bloemkelk ; en de tong trilde erin als een zwierige kleine stamper.

„Geeuwen beteekent ook iets, maar ik weet niet precies wat," zei Suus.

„Veel goeds zal het anders wel niet wezen," deed Karel korzelig, „trouwens wijzelf geeuwen ook. Van den honger..."

Met deed hij het, en heel lang achtereen ; tranen sprongen hem ervan in de oogen.

„Het is toch maar weer mooi," gromde hij, „daar zitten we dan toch maar weer. Berooid als vagebonden. Leege kast. Leege beurzen. Leeg hoofd. Ja, 'n leeg hoofd ook, want waarlijk, ik heb geen hersens nu om te werken. Het is me onmogelijk. Soms denk ik er hard over, om den boel er maar voor goed bij neer te gooien. . . . Ach, als ik nog alleen was. Maar dat ik jou, die altijd zoo goed en zoo opgewekt bent, nog niet eens eigenlijk een behoorlijk bestaan verschaffen kan. Nog geen onbehoorlijk kan ik je verschaffen. Heelemaal geen bestaan. Je zal nog doodhongeren met mij, als ik het schilderen er niet aan geef. . . ."

„En dat doe je natuurlijk niet. Gelukkig," sprak Suus op bemoedigenden toon, „natuurlijk doe je dat niet. Ik zou het me tot mijn dood verwijten, als je voor mij je kunst opofferde. Kom, kom, we hebben vandaag armoe, en als je morgenochtend met een beetje meer lust wakker wordt, en je hervat je werk weer, en je schets valt wat goed uit, dan ga ik er mee naar Cossa, en als ze hem aanstaat — en waarom zou ze hem niet aanstaan ? — dan geeft hij er een voorschot op. En we koopen weer wat er noodig is, en je kan heerlijk verder werken."

„Maar we moeten toch eten. Ik zie geen kans om morgen al zou ik met de zon in mijn ziel opstaan, den heelen dag te werken met een leege maag."

Suus wist daar waarlijk ook niets op. Maar haar troost was, en terecht, de overdenking : we hebben er zoo vaak slecht voorgestaan, en we zijn er altijd doorgerold : het zou wel wonder wezen als we er nú niet doorrolden. Daar is geen enkele reden voor. . . .

Met dezen ondergrond kon haar gemoedsstaat nooit hopeloos verdrietig zijn, maar die van Karel begon daar aardig op te lijken. Hij stond met een kribbig gebaar uit zijn stoel op, en ging met een gezicht als een onweersbui door het vertrek ijsberen.

Suus keek hem vanaf haar plaats eens aan, en bedacht, dat hij, al kon hij maar weer een veer van den mond blazen, weer de gelukkigste man van de wereld wezen zou. Met al de soberheid van hun materieel leven, met haar gezelschap, met zijn werk, met zijn pijp, met zijn enthousiasme ; hij, die zoo'n mooie, zoo'n echte artisten-natuur had. . . .

Zoo zat zij in haar stoel wat voort te peinzen en nooit waren haar gedachten zoó of ze zag een vriendelijk licht van hoop.

De kat zat nu op haar gemakje niet ver van het venster. Het achterlijf rustte op de tafel, de voorpooten stonden er gestrekt voor. De staart lag weer als een krans errondomme gewonden. En de kleine ijdeltuit leek zich wel in de vensterruit te spiegelen. Behaagziek neeg zij den kop wat terzijde, bracht dan een van haar voorpooten naar den bek, bevochtigde het uiteinde als een sponsje, en begon haar nuffige gezicht daarmee te wasschen, neus, oogen, voorhoofd, en de spitse ooren ; dan, nog aldoor in de ruit zich spiegelend, ging zij haar glimmend hoofdhaar kammen met denzelfden poot, en ze trok daar een heel pleizierig zelfvoldaan gezicht bij.

„We krijgen morgen mooi weer," lachte Suus naar haar man, „Tip wascht zich."

„Dat zal wel waar zijn," bomde Karel, „daar reken ik vast op. . . ."

Maar nu gebeurde er iets, dat zijn ergernis om de kat ten top voerde.

Tip zag een vlieg. Nou, en als een kat een vlieg ziet, dan is er geen houden aan. In twee, drie lange sprongen joeg zij de tafel over, en als een kogel schoot ze toen naar den grond. Maar o wee, juist was de ijsberende Karel ter plaatse waar zij neerkwam, en. . . .hij struikelde bijna over haar. Woedend greep hij naar het beest, dat sissend met de klauwen om zich heen sloeg, en hem daarbij in de hand trof. Maar Karel had hem al met een hand bij het nekvel, schoof met de andere het venster open, en smeet het

(Zie vervolg op pag. 10).